

první soud podle svého právního názoru nepotřeboval (srov. na př. rozh. sb. n. s. 9499). Předpis § 502 odstavec 4 c. ř. s. se tedy nevztahuje na zrušení pro zmatečnost, což je zřejmé již z toho, že § 496 c. ř. s. podle svého prvního odstavce zmatečnost vylučuje z oboru své platnosti. Jsou tudíž pro souzený případ bez významu vývody rekursu, které se zabývají předpisem § 519 č. 2 c. ř. s. a judikaturou k tomuto předpisu. Vždyť rozsudek pro zmeškání vyneseny prvním soudem byl tu již zrušen usnesením odvolacího soudu jako zmatečný v předběžném řízení podle §§ 471 č. 5, 473 odst. 1, 477 odst. 1 c. ř. s. a věc byla prvním soudu vrácena k dalšímu jednání podle § 478 odst. 2 c. ř. s. Nelze proto na tento případ použití ustanovení odstavce čtvrtého § 502 c. ř. s. (sb. n. s. 9606), nýbrž jen ustanovení třetího odstavce.

Čís. 14437.

Přenechal-li správce konkursní podstaty úpadci uplatňovaný nárok ve smyslu § 6 konk. řádu, jest ve sporu úpadce o splnění nároku procesní soudce vázán usnesením tím, pokud formelně vyhovuje předpisům konkursního řádu.

(Rozh. ze dne 12. června 1935, R I 586/35.)

Žalobce domáhá se na žalovaném náhrady škody žalobou podanou po zahájení řízení konkursního o jeho jmění. P r v ý s o u d prohlásil řízení o této žalobě zahájené za zmatečné a žalobu odmítl. D ů v o d y: Konkursním správcem a zápisem o hlasování věřitelského výboru bylo zjištěno, že žalobci bylo se svolením konkursního komisaře povoleno provozovati krejčovskou živnost v mezích § 6 I konk. ř. a že konkursní podstata na zažalovanou pohledávku nároku nečiní, nýbrž »pokládá ji za takovou, která náleží ve smyslu § 6 konk. ř. úpadci bez ingerence konkursní podstaty.« Úpadce jest obecně způsobilý na soudu jako strana jednati, přesto však nemá způsobilosti býti stranou ve sporu ohledně úpadkové podstaty, do níž patří nejen jmění úpadcovo podléhající v době vyhlášení exekuci, nýbrž i jmění, jež nabyt úpadce za konkursního řízení (§ 3 konk. ř.). I když byl žalobci ponechán provoz živnosti krejčovské, stalo se tak s obmezením uvedeným v § 6 I konk. ř., takže výtěžek této živnosti patřil žalobci pouze potud, pokud ho potřeboval k výživě své a těch, kteří proti němu mají zákonný nárok na výživu, kdežto případný přebytek patřil a patří do konkursní podstaty. V době podání žaloby zažalovaná pohledávka nepatřila, případně nebyla převedena právním jednáním do volného jmění úpadcova, a tudíž tento neměl v době podání žaloby ohledně zažalovaného nároku způsobilosti býti stranou ve sporu. Nemohl tudíž ani podati žalobu, a také v dalším řízení řádně pokračovati, takže spor nemohl vůbec platně vzniknouti. Nevznikl-li spor, nemohl býti tento neexistující spor dodatečně zahájen tím, že byl dotyčný nárok odpůrci-žalobci ponechán konkursní podstatou. Také otázku způsobilosti býti stranou ve sporu, již dlužno odlišovati od procesní způsobilosti, přísluší soudu přezkoumávati z moci úřední a není v tomto směru vázán ani prohlášením konkursního správce, případně věřitelského výboru, kteří ostatně stejně nemo-

hou učiniti platné právní jednání, pokud by odporovalo konkursnímu řádu. Žalobce domáhá se výslovně náhrady škody. Tohoto nároku nelze již podle jeho povahy použití k výživě úpadce a nespadá tudíž pod ustanovení § 6 I odst. konk. ř., aspoň ne v celém rozsahu, nýbrž pouze s obmezením shora uvedeným. Nelze tudíž, i kdyby podání žaloby a ostatní právní úkony žalobcovy mohly býti dodatečnými skutečnostmi konvalidovány, ani v tomto případě přiznati úpadci způsobilost býti stranou ve sporu. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a nařídil mu nové jednání a rozhodnutí. Důvody: Když první soud zjistil svědectvím konkursního správce, že žalobci bylo se svolením konkursního komisaře povoleno provozovati krejčovskou živnost v mezích § 6 I konk. ř. a že konkursní podstata na zažalovanou pohledávku nároku nečiní, nýbrž pokládá ji za takovou, která náleží ve smyslu § 6 konk. ř. úpadci bez ingerence konkursní podstaty, plyne z tohoto zjištění právní závěr, že jde o jmění ponechané volné dispozici úpadcově, tedy že žalobce může dle § 7 konk. ř. ohledně tohoto plnění zahájit spory a nemá konkurs na tyto spory vůbec vlivu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Podle § 6 odstavec (2) konk. ř. č. 64/31 sb. z. a n. spadá do pravomoci správce konkursní podstaty za souhlasu věřitelského výboru rozhodnutí, zda jest poskytnouti úpadci a jeho rodině nutnou výživu. Od-pírá-li správce poskytnouti nutnou výživu úpadci, rozhodne o tom na návrh úpadce konkursní komisař (§ 77 odstavec (2) konk. ř.) a proti jeho opatření nebo rozhodnutí jest přípustný rekurs podle § 192 odstavec (2) konk. ř. Nepodléhá proto přezkum rozhodnutí kteréhokoliv z orgánů konkursního řízení po věcné stránce procesnímu soudci, nýbrž nadřízeným orgánům konkursního řízení. Bylo -li tudíž zjištěno, že správce konkursní podstaty v souhlasu s věřitelským výborem se usnesl přenechatí úpadci uplatňovaný nárok ve smyslu § 6 konk. ř., t. j. na nutnou výživu, nelze ve sporu zkoumati, zda rozhodnutí to jest důvodné čili nic, a jest jím procesní soudce vázán, pokud formálně vyhovuje předpisům konkursního řádu, o čem tu není pochyby. Nevadí, že se ono usnesení stalo až za sporu, neboť jde o otázku procesní způsobilosti, již jest dbáti podle § 6 odstavec 1 c. ř. s. z úřední povinnosti v každém období rozepře, a byl-li nedostatek ten předložením onoho usnesení odstraněn, jest úpadce podle § 7 odstavec (3) konk. ř. způsobilým k vedení sporu o pohledávce takto mu ponechané ku krytí nutné výživy.

Čís. 14438.

Železnice ručí za každého nádražního nosiče, kterého užije k provedení přepravy, co do výkonu jeho služby, aniž záleží na tom, zda dává vykonávati službu nosičů zavazadel svými vlastními zaměstnanci či zaměstnanci podniku, s nímž o tom uzavřela smlouvu.

(Rozh. ze dne 12. června 1935, Rv II 587/33.)